

VIỆC TRONG NƯỚC

Lại một cái thầy ma nữa

HUE. - Buổi mai ngày 23 mới, gần bốn giờ sáng, người lái xe Nhà Thương học, người lái xe thấy một cái thầy ma nữa. Với lái xe là thấy một người con gái có áo hồng vàng bên áo quần trắng.

Có này (tên là Hồ Thị Thiêm, 23 tuổi, con gái ông Hồ Thanh Cán, là lái xe ở trường tại huyện Quảng-điền, đã có chồng ở thành này, người chồng là Bửu Trâm, hàng lương-cán, huyện Hương-trà).

Theo lời người chồng, thì tối ngày 24, cô Thiêm nói đi lên phố mua hàng, nhưng chờ mãi không thấy về, mãi đến qua ngày 25 mới mới hay cái tin cô chết.

Kết trong người cô Thiêm thì thấy 3 bao bạc và một đồng tiền có chữ ký trong tay, giấy lụa. Cô Thiêm đã có lòng quyến rũ nên tự gieo mình theo giòng nước sông.

Quan địa phương đã cho thám nhân nhận tang, và đương điều tra về nguyên nhân cái chết này.

Phủ Thăng bình hương lai có lập Văn miếu thờ đức Khổng tử. Thường năm đức thánh ba thì quan-thần hội làm lễ suy lễ và văn vật theo đầu tiên như: Kỳ hội lễ năm nay, hôm 13 tháng 3, quan thần trong phủ mới cử định lại: lễ phẩm thời đương trầm trà hoa quả; người vào bồng gồm cả Hán học, Tây học, (trước chỉ có khoa mục mới được vào). Lễ xong, chỉ có người văn nói việc cải cách. Kỳ này bà Nguyễn Thị Hoàn, người làng Hà lam, có công vào hội một số bạc 50\$. Hội định làm một tấm trường sơn chữ ở phủ thì báo lên để tặng bà. Bà khi trước có công học trường làng số bạc 500\$ được nhà nước ban thưởng cho tấm biển "Hào nghĩa khả phong", nay lại công số bạc đó cho hội văn miếu, thật là tấm lòng tốt lắm.

Ông là nói gần một tiếng đồng hồ, không có giấy tờ và rất tự nhiên và rõ ràng, lại có nhiều câu rất ngộ làm cho công chúng có nhíp vỗ tay nhiều lần.

Diễn giả bàn qua cái hay cái dở của nghề làm báo, những nỗi khổ khăn cực nhọc của người phóng sự.

Ông là nói gần một tiếng đồng hồ, không có giấy tờ và rất tự nhiên và rõ ràng, lại có nhiều câu rất ngộ làm cho công chúng có nhíp vỗ tay nhiều lần.

Dân gian than van trời hạn THANH-HÓA - Huyện Yên - định từ tháng 10 năm ngoái lại nay, không được mưa mà nông dân, lại sinh rất nhiều sâu bọ; sang khoảng tháng 3 trời cũng nắng riết. Ban đầu dân còn một đảo tại các thửa ruộng, sau sau bị sâu bọ từng từng, thêm mưa cũng không thoát khỏi trời. Hoa mùa vụ như ngô, khoai, đậu, đỗ, lúa chiêm, dần bị mất đến số không còn thứ gì gọi là vớt vạt được. Dân sai ngời chịu đói.

Bị ai giết chàng?

HÀ-TĨNH - Tân Bình, con ông Hà-Thái ở làng Trung-tết, phố Thạch-bà, năm 1934 đi chơi ở làng Đông môn rồi mất tích. Hôm 10-3-34, người nhà đi tìm thì thấy xác trôi ở địa phận làng Tiên-bát. Quan tới khám thấy có mình đều có dấu đánh bầm tím. Nghe ra vì đắm trái gỏi gan nhau mà bị giết. Hiện đương mở cuộc điều tra.

Thương tâm

Tin thêm về câu chuyện dân kiện lý trưởng

Chuyện này đang T. D. số 681 ra ngày 25-4-34, với lý trưởng Ng. Đàm có đưa cho thầy Đ. V. 4 M. một bộ ghế bàn v. v. Nay được tin thêm rằng ghế ấy mua trước ngày lý trưởng bị kiện, và bộ bàn có trả 350\$, cho không phải đưa hàng.

Quản cấp bất minh

QUẢNG - NAM - Làng Cẩm-phố, làng Phú-triêm, phủ Điện-bàn, từ xưa nay không quản cấp, nên những người hào cường có kẻ chống một mình đến năm.

THUỐC TRỊ BA CHỨNG ĐAU BỤNG: ĐAU-DÂY, PHÒNG-TÍCH, KINH-NIÊN

Đau tức giữa ngực, lại chột qua sau vai, rồi dần dần sưng ngang thắt lưng; ở hơi lên cổ có khí ở cả nước chửa; có khi đau qua sườn cả đó ăn ra nước; đau như thế gọi là đau dây (đau bao tử).

Đau bụng trên hay bụng dưới, cơn đau rất dữ dội; bề v. hay đánh trạng tiền thì đó đau; cách mấy ngày hoặc một tháng đau một lần; đau như thế gọi là đau bụng kinh niên.

Đau chột chột trong bụng, ngày đau ngày không; ngày muốn ăn, ngày không muốn ăn, tư lượng thất thường; sắc mặt vàng vọt hay bóng hoe. Đau bụng đây bị bệnh đau như thế gọi là đau bụng phòng tích.

Ái mắc phải, hãy viết thư kể chứng bệnh thật rõ, gửi cho bản báo, sẽ gửi thuốc bằng cách làm hoa giao ngân.

Thư từ và mandat gửi:
NGUYỄN-NGỌC-AM, chủ hiệu ĐIỀU-NGUYỄN ĐAI-DƯỢC-TRUNG
(21) Hàng Đông (cửa quyền) HÀNOI

THUỐC NÀY CHUYÊN BỒ-HUYẾT, SẮT-TRÙNG DO LƯƠNG-Y YECSIOUNINE BẢO-CHẾ

CHUYÊN-TRỊ: Nam phụ lão ấu các chứng thuốc về hư hao, khí huyết suy giảm, da mặt xanh xám, trẻ con khóc đêm, eo ọet nhức chời - Đản bà trước hay sau khi sinh, dùng thuốc này được thêm sữa cho con bú và sinh cơ dễ dàng. Đặc sắc nhất là đối với người nào bị nọc độc bệnh lậu và giang mai ẩn nấp trong máu, đầu các khớp xương thì thuốc này điều trị tiết được hết. Thứ nhất là những người mới ốm yếu, dùng thuốc này được chóng bình phục, mau đỏ da thâm thịt lạ thường.

Mỗi chai lớn giá 1\$50 - nửa là 750 - Mua buôn mua lẻ, hỏi làm đại-lý do nơi:
M. SINH-HUY, 44 RUE MARECHAL FOCH A VINH

NHÂN-TẠO-HUYẾT

ANH - NHẬT THƯƠNG CHIẾN

Bổ báo trước đã nói đến trên Anh-Nhật thương chiến. Nay có tin nước Anh rất tốt rồi:

Tổng trưởng Thương mại Anh bàn về Anh-Nhật điều ước, lại là nghị viện, đại y nói đặng giữ gìn lợi ích thương mại, cần phải hạn chế xuất nhập cảng hàng Nhật ở các thuộc địa, trừ Tây-phi-châu để cho Anh-Nhật thương ước: thứ nhất là về bông vải và tơ lụa phải hạn chế gấp, không thể chậm trễ được. Hạn ngạch số lấy số bình quân xuất nhập cảng trong 5 năm (1927 đến 1931) làm căn cứ. Theo kế hoạch của ông ta đã trừ định thì các thuộc địa thuộc địa giảm bớt xuất nhập cảng hàng tơ của Nhật đến 2 phần 3 (2/3).

Ông lại nói Anh cần phải hành động một cách quả quyết; nếu trước đã thông cáo với đại sứ Nhật-Tây-binh trả Anh rằng chính phủ Anh không có ý gì ra bỏ thương ước Anh-Nhật, chỉ chờ đợi ngoại giao để sống mà thôi, và sau này về đường thương nghiệp lợi ích, sẽ có quyền tự do thể dụng.

Đối với lời thanh minh của Tổng trưởng Thương mại Anh, các nhà ngoại giao Nhật cho là chính sách yếm bạc, lấy làm bất mãn, có mấy điều quan sát:

1) Bức thư trước ý nghĩa chưa rõ ràng, đương nhiên cho đại sứ Anh hỏi lại. Thứ là sự thương lượng Anh-Nhật chưa xác định, mà đã vội nói chuyện hạn chế ngoại nhập cảng, ấy là một điều khó hiểu.

2) Nhiều thuộc địa Anh, như Hương-cảng, Tích-lan v. v. phần đối chính sách ấy, thì có thiệt hại ra cũng chẳng ảnh hưởng gì đến cuộc mạo hiểm của Nhật bán là bao. Sau này mà Anh thực làm trái với điều khoản hạn chế (là nước được hưởng quyền lợi ưu đãi). Đó hai đến đương mạo hiểm của Nhật thì Nhật sẽ từ chối làm cho chính phủ Anh phải tự xét mình.

3) Tháng tư năm ngoái, Anh đột nhiên thông cáo xóa bỏ thương ước Tây-phi-châu, rồi ta đi lại đây. Đối với Nhật bán là một nước thân thiện lâu năm, cứ thì cái chính sách yếm bạc thông thường, buộc cho Nhật bán sa nh mới không vui lòng mà nhận sự ấy là bất đạo đức.

Trên là theo sự quan sát của các nhà Ngoại giao, con chính phủ Nhật đương xử thái độ thận trọng trên tinh vi chưa được công diễn. Tuy vậy cũng cho sự hành động của Anh là đương đột một cách mà người Nhật không tưởng đến; lại nói các thị trường ở miền nhiệt đới, sức mua hàng của thổ dân ở trình độ rất thấp, nên vai lòng mua hàng Nhật giá rẻ. Nay nước Anh muốn thì cái chính sách yếm bạc như ở Hương-cảng, Mã-lai, thật chẳng dễ gì. Hàng Nhật tiêu lưu ở thuộc địa Anh vẫn nhiều, nhưng có thì chính sách hạn chế kia, cũng chẳng tổn hại là bao, chỉ miễn Mãn châu và Nam phi, Nhật cũng đủ lấy lại khoảng tiền thất ấy. Nên Anh cũng chẳng sợ.

Trung-Nhật xung đột, Nhật đã được thông lợi mới phần. Nay đến Anh-Nhật xung đột nhau. Kết quả sẽ ra thế nào? Có lẽ nào Anh cũng không chú tâm mà nhưng bỏ sao?

X. Q. Thuật

DẦU LINH - BỬU

Mời ra DẦU NƯỚC năm xu (0\$05) một vé

Trị từ thời cảm mạo

CÔNG BẠN ĐỌC - GIẢ

Thưa các Ngài,
Cái nạn kinh tế khủng hoảng hiện nay, nhà báo và nhà in không tránh khỏi cái ảnh hưởng chung đó, tất các Ngài đã thừa hiểu.

« Mua báo phải trả tiền trước », ấy là lệ thường của nhà báo, song tin cậy ở tấm lòng ái ái của các Ngài đối với bản báo trên mấy năm nay, nên họ nhận được thư mua báo thì bản báo vui lòng gửi báo ngay, còn tiền báo thì chờ các Ngài gửi sau cũng được. Nhưng nay vì cái cơ kinh tế khủng hoảng nổi lên, nếu tiền báo cứ chờ đợi lại thì thiệt hại cho đường dây nghiệp của bản báo không ít.

Vậy Ngài nào hạn mua có chưa trả, hay hạn đã trả, mà sản lượng mua thêm hạn mới nữa, xin gửi tiền sớm cho.

Hiện nay, bản báo có giấy nhắc cả hạn cũ và hạn mới, xin các Ngài nhớ, nếu đợi lâu mà không thấy trả lời, bất-dắc-đi bản báo phải đình gửi, xin các Ngài lượng cho.

TIẾNG-ĐÀN

HUẾ SỐ NHÀ 141 PAUL-BERT

Muốn mở rộng thêm hàng tạp hóa cần dùng, lại có bán nhiều Lương-Bắc đến rất tốt, Lưu-Hà-Đông trắng rộng, Lành-bưởi hàng kỳ cũ, Nhãn-Ngũ-hửn, Sa-vân-minh, Cachemir và các thứ giầy mới chế tạo, lại có bán nhiều các thứ hàng khác, bán sỉ bán lẻ giá cả rất hời hơn xin khách qua bước đến xem mới rồi lời quảng cáo này đáng với sự thật.

hiệu THUAN-LONG bán hàng tại số nhà 141 Paul-Bert HUẾ

DẦU LỢI-SANH!

Thuốc ho Bàn-Tay!

Ái mua si, ai nhận làm Đại-lý, viết thư cho LỢI-SANH-ĐƯỜNG TOURANE

TRỊ TỬ THỜI CẢM MẠO

Trên là theo sự quan sát của các nhà Ngoại giao, con chính phủ Nhật đương xử thái độ thận trọng trên tinh vi chưa được công diễn. Tuy vậy cũng cho sự hành động của Anh là đương đột một cách mà người Nhật không tưởng đến; lại nói các thị trường ở miền nhiệt đới, sức mua hàng của thổ dân ở trình độ rất thấp, nên vai lòng mua hàng Nhật giá rẻ. Nay nước Anh muốn thì cái chính sách yếm bạc như ở Hương-cảng, Mã-lai, thật chẳng dễ gì. Hàng Nhật tiêu lưu ở thuộc địa Anh vẫn nhiều, nhưng có thì chính sách hạn chế kia, cũng chẳng tổn hại là bao, chỉ miễn Mãn châu và Nam phi, Nhật cũng đủ lấy lại khoảng tiền thất ấy. Nên Anh cũng chẳng sợ.

Trung-Nhật xung đột, Nhật đã được thông lợi mới phần. Nay đến Anh-Nhật xung đột nhau. Kết quả sẽ ra thế nào? Có lẽ nào Anh cũng không chú tâm mà nhưng bỏ sao?

X. Q. Thuật

DẦU LINH - BỬU

Mời ra DẦU NƯỚC năm xu (0\$05) một vé

Trị từ thời cảm mạo

Ái dùng thuốc hiệu **CHIÊN-THĂNG** không lành, xin đoán trả tiền lại

Thuốc Ho Kinh-Niên

Xin nhận nhân hiệu **CON GÀ TRÔNG** đeo chiến-thăng hội-linh mới khỏi lắm

Hầu nhiều chứng ho đầu trầm trọng thế nào, thuốc này cũng đủ mạnh lực trị lành hết. Trong năm 1933 có 2 ngàn người mua dùng, có đến 125 cái thư cảm tạ và có 6 nhà được trả tiền lại. Nếu mua ở đại-lý, xin lấy 1 cái giấy chứng thực rằng có mua thuốc mấy hộp rồi gửi về Đông-cước. Mỗi hộp 1\$50 - hộp đôi 2\$50. Thư và Mandat mua thuốc gửi cho:

M. NGUYỄN - TRUNG - THẨM
Ái Quảng xa ĐÔNG-HOÀ
QUAN - HẢI, đại-lý ở HUẾ
AN-PHƯƠNG, đại-lý ở TOURANE

CHỊ EM TRUNG-NAM-BẮC

CHỈ DÙNG DẦU « BA CÔ » XỨC TÓC

1\$00
0,40
0,25

1\$00
0,40
0,25

DẦU BA CÔ

CHẾ TẠI HIỆU KHUYNH-DIỆP BÈN-NGỰ - HUẾ

PHÂN TRÈ CON

VĨNH-THỌ

TRỊ Rôm Sảy Mày-day
TRỪ Ngứa Lờ Hăm

Trong mùa nóng-nực, ai có trẻ con nên dùng phân này.

Mỗi bao 0\$10

Có bán tại các nhà Đại-lý DẦU CHỮ-THỌ

hàng đặng

SAVON

VIỆT-NAM

hết hàng hết

NHÂN-TẠO-HUYẾT

SỮA
NESTLÉ
HIỆU CON CHIM
SỨC KHỎE CỦA TRẺ CON
NHIỀU CHẤT BÒ

Bao thầu cho Chính-phủ Pháp
Độc quyền bán cho các nhà thương, các nhà bệnh và các nhà thương binh...v.v.v...
ở Trung-Kỳ, Bắc-Kỳ và Cao-Mên
đã từ lâu năm về có năm 1933 nữa.

HỒA ĐÀM CHỈ KHÁI TÂN
HIỆU CHỮ THỌ
TRỊ CÁC CHỨNG HO VÀ TIÊU ĐÀM
MỚI HO — HO LÂU NĂM
Mỗi bao có 8 gói giá 0\$12
Có bán tại các nhà đại-lý ĐÀU-CHỮ-THỌ

Dùng sữa
"LE GOSSE"
SỮA "LE GOSSE"
rất tốt cho tất cả mọi người: có nhiều chất kem (Crème) rất tinh khiết.
Bao thầu cho Nhà-nước năm 1932-1933
Lycées, Collèges, Maternités, Ecoles, Institut de Puériculture etc... à Saigon
Có bán trong các tiệm tạp-hóa ở Đông-Pháp.
HIỆU GIẤY XANH: Giá mỗi hộp... 0\$30
Đại-lý:
ÉTABLISSEMENTS MORIN FRÈRES
HUE - TOURANE - QUINHON

Thầy nhiều quá!

Tục ngữ ta có câu: « Không thầy đồ mấy làm nên », chứng rằng người minh triết tôn trọng ông thầy, mà tôn trọng là phải. Vì người đời từ bậc Thánh sanh tri ra, ai cũng phải học mới biết, mà để học thì thiên nhiên có thầy.
Tuy vậy, muốn cho xứng đáng cái tên thầy, thì là phải có học vấn, kiến thức, tánh chất thì cũng hơn người, dù từ cách làm khuôn mẫu và đem đường chỉ lối cho người, mà tự nhiên người đời tin phục tôn trọng, chứ không phải tự mình lên mặt làm thầy mà gọi là thầy đâu. Khi một nơi là bệng thầy như trên thì khó kiếm, mà cái bệng lên mặt thầy thì nhiều. Vì thế mà tục ngữ ta lại có câu nói trái với câu trên: « Nhiều thầy thiếu ma ».
Câu này, giống như chỉ riêng về thầy địa: nhà họ có người chết, mời thầy địa đến xem huyết mã, ông này chỉ vạch đất này, ông kia chỉ vạch kia; có khi đồng một chỗ đất mà kẻ này hướng này, người này hướng khác, lại thêm ngày tới ngày xui, kiêng sát kiêng phạm, ông này chỉ trích ông kia đồ tổ cái hay cái giỏi của mình; thành ra cái cọ dăng cò, kéo dài ngày ra, mà thầy ma không chôn được, nên phải thôi.
Cái nạn « nhiều thầy » là vậy đó. Nhưng không chỉ thầy địa mà thôi, chính trong cái nghề làm văn cũng có cái nạn « nhiều thầy » như thế, mà nhất là văn giới quốc ngữ ta vào khoảng 10-15 giờ ngày nay.
Nói thực tình, lối văn « mẹ đẻ » này, học nói theo vào đề — đề này là nói cái lối học nói, chứ về văn pháp, văn lý thì đâu có dễ — miễn có xem một ít báo hay là vài bộ tiểu thuyết nào thì làm « chìm vệt » được ngay, mà đã làm chìm vệt thì làm kẻ lên mặt thầy. Vì thế mà hóa ra nhiều thầy, nhiều cho đến nỗi trong xã hội làng văn không còn một người mèn nao là chịu làm học trò hết, khổ chưa!
Kìa: người mới làm văn mới vài ký sự, viết một vài bài tin « xe hơi dẫn chết chó », « mèo bèn xóm bóm qua đề 3 con », đã tự xưng là thầy làm văn, chế lối văn thuyết lý là tinh là văn lãng mạn. Người hay nghe dit-cua và chương trình, chính kiến của các quan nghĩ, trộm trộm học theo thì lên mặt là thầy chánh trị, thầy diễn thuyết, mà trở chế lối văn trong chương là thực là văn quê vuông.
Trái lại, mấy cậu học tiểu thuyết, lập làm một vài bài văn có tính khôi hài thì nghiêm nhiên tự xưng là Lữ-phụng-Tiên (La Fontaine), Voltaire, và một số cái khác, trong cái biên văn học không bỏ, mới tự được cái cảnh « béo cộng rêu », mà đã tự cho là ông chúa trên xã hội văn, đại đội là chừng nào!
Nhưng nạn « nhiều thầy » mà thôi đâu, lại toan đem con mắt « kỹ lưỡng » cùng giọt nước trong vò nghề kia, mà làm thầy cho kẻ khác, cục dốt của mình treo đường sau ôi không lo chữa, mà tìm những vệt lem

VẬN-VĂN

Cảnh nhà quê
Nhà quê mấy năm trước,
Cuộc sinh kế của dân quê;
Nhà quê mấy năm nay,
Cuộc sinh kế mới là thế!
Lễ chôn phần mười dân quê,
Sống nhờ vực vườn với miếng đất,
Quanh năm tay làm lại chôn bùn, đồ có
mở hôi hôi nước mắt.
Sức người chống nổi sức trời sao?
Ma hùn thần lực dân theo sát keo và
cáo cáo,
Trên bờ bị địch chết lấp nấp,
Huỳnh hoàng, bụng đói, 2 con mắt
trông chào vào!
Lại thêm chạp tiền đi đám lễ,
Ông lý ông cả ăn mừng riết!
Nỗi khổ (trăm bề) đánh ngắm cảm,
Ai ai lều cào của lớn, mồm sướng ăn
ngon, biết chúng chẳng biết 1 1
bích-khê
Đầu chài ra khơi
Nghe gà vịt kêu xem trời,
Sống bám, sữa lai, ra khơi thả găng;
Sương sớm lạnh lạnh,
Nước biển mênh mông,
Cờ sóng, ôi con cá vẩy vàng...
Người nhàn phượng đồng:
Đã lộ vàng đồng!
Cánh giăng ta thả, thả vựa vàng,
Cá vào lưới,
Mắt thấy đâu trong mộng...
Hò khoan! ai kéo giúp nhàn chăng!
Hò khoan! ai kéo giúp nhàn chăng!
Ôi thôi, cá ít, ồng công.
Hoa-Bàng

Nhà in Tiếng-dân

In đủ các thứ giấy má, sổ sách, thơ thiếp, đủ các kiểu chữ quốc ngữ, chữ Tây chữ Tàu.
Chỉ trong 7 tuần lễ mà thôi!!
Giảm năm mươi phần trăm (50%)
Thuốc HẢI-NGỌC-ĐƯƠNG-VĂN-BẢO-HOAN chuyên chữa 6 thứ bệnh nhất là hay phát ra trong mùa nóng nực này:
1) đau bụng; 2) đầy bụng; 3) nôn, miết, óc; 4) Thở và tá; 5) Tả đờ đừ; 6) Kiệt lý. Trái vậy nhiều nam được đồng bào công nhận là thần hiệu. Kê từ ngày 5-5 đến ngày 15-6-1934, các bác qui khách, ngài nào mua 30 về trở tên (mỗi về giá 0\$25), chúng tôi xin giảm 50%, và anh phải chịu tiền cước. Nhắn hàng theo cách lãnh hóa giao ngân (contre remboursement). Thế là bán rất hạ giá chỉ trong 7 tuần lễ mà thôi.
Nhà này cũng nên có thứ thuốc này để phòng bệnh hoãn bất thường mà nhất là trong mùa này, vì ai cũng đều nên trữ sẵn trong khi đi xa, xin các bác qui khách lưu ý. Và phải nhớ thực về thuốc, chúng tôi mới sửa lại, trông rất nhả.
Thư gửi cho:
M. NGUYỄN-HUY-CỬ, Tạ tài, làng Ph. Hoàng-nghĩa, phố Hoàng-hóa, (Annam)
nơi họ người, 75 là cái tâm lý « muốn làm thầy người ».
Cái tâm lý kỳ có ích gì cho mình và cho người không? Trả lời câu này xin mượn câu nói của cụ Khổng:
« Ta thì không rảnh » 夫我則不暇.
Ngọc-ngọc-Sanh

Còn rảnh giấy nữa? MÙA MỰC NĂM NAY TẠI CỬA HÀNG của TIỆM BOMBAY MỚI

Lúc này cũng có người đi khắp lục châu rảnh giấy, rảnh giấy từ thôn quê đến thành thị cho đồng-bào biết rằng: Thuốc ho (Báo Bức) là một thứ thuốc trị bệnh ho rất tài, ho phong, ho gió, ho cho đến đôi khan tiếng, ông vào hết bệnh, được vai lỏng làm ai cũng đều biết danh thuốc ho Báo-Bức, và dân chúng cũng có bán. Giá rẻ mỗi gói 0\$10, các gara xe điện và nhiều nhà buôn có bán. Ở xa muốn mua xin đi nơi **VIÊN-ĐỆ** 11 quai de la susse à HUE. Các chỗ bán đều Khuyển-Diệp có bán.
Còn rảnh giấy nữa?
Tiệm Nam ra Bắc, tinh sao cũng có đến chầu con rảnh giấy.
Hầu đến đâu thì rảnh giấy người đến đó. Ai có bệnh như là: gò, tức ngực, bạch đờm, đau mắt, nước ăn chướng, mửa, sôi bụng, là, nhọt, sưng phổi, xin hãy mua tìm mua cho được (Thuốc dân) hiệu « CON HẸN » thì được lành bệnh. Thuốc dân này hay lắm, giá 1-uyên mấy dơi. Kịp cả Đông-Pháp từ Nam chí Bắc: chỗ nào cũng có bán thuốc dân hiệu « CON HẸN »; giá rẻ mỗi hộp nhỏ 0\$12, hộp lớn 0\$20. Các chỗ bán đều Khuyển-Diệp có bán. Ở xa muốn mua xin đi nơi **VIÊN-ĐỆ** 11, quai de la susse à HUE.
THUỐC XÒ ? ?
Hiệu Nhuận-mai đệ nhất hay. Giá rẻ mỗi gói 0\$15; 10 gói 0\$150, 100 gói 0\$1500. Các chỗ bán đều bị thuốc tống tới ra cá. Có bán nơi chủ bán đều Khuyển-Diệp. Ở xa muốn mua xin đi nơi **VIÊN-ĐỆ** 11, quai de la susse à HUE.

ĐẦU VẠN ỨNG
VĨNH-HƯNG-TƯƠNG
Đầu của chúng tôi chế theo thời tiết, có thể dùng về mùa nóng, mùa nóng hay bị táo khát đầy tức, đau bụng nôn mửa, cảm sốt. Cho nên bắt đầu mùa nóng này chúng tôi đã cho ra thứ dầu vớt phát tán, vừa thanh nhiệt, bồi ngoài sức: em ai anh chàng, thơm tho, không nóng gắt, không rít da, uống trong thông tiêu dễ chịu. Thật là một thứ dầu hợp thời làm. Xin các ngài sử dụng cho được thứ **ĐẦU VẠN ỨNG** của **VĨNH-HƯNG TƯƠNG** mà dùng thấy kiến hiệu ngay lập tức.
Đã liệt kê ở đây.

Những Phương Thuốc Gia Truyền Rút Linh Nghiệm Của Tàu và Của Ta:
Thuốc Bồ Phôi số 1: Thành-dược chuyên trị đau phổi, ho kinh niên, đau ngực rất thần diệu. Giá 0\$300 một bao 60 gói.
Thuốc Đau Bụng số 2: Chuyên trị đau dạ dày, đau bụng kinh niên, phỏng tích, Giá 0\$300 một bao 30 gói.
Thuốc Di Mộng Tinh số 3: Mắc đi tinh, mộng tinh... chỉ uống 1 bao là khỏi ngay. Giá 0\$300 một bao 6 gói.
Thuốc Lậu số 4: Lậu mới, lậu kinh niên, uống thuốc này cực kỳ mau khỏi mà về sau làm con nhiều cháu. Giá 9\$00 1 bao 90 gói.
Thuốc Tim La số 5: Uống liền được này, cực mau khỏi rút của Tim Lậu. Giá 9\$00 1 bao 90 gói.
Thuốc Bạch Đái số 6: Thành-dược trị bạch đái, kinh nguyệt không đều, mửa con, hủu sinh về dưỡng. Giá 10\$00 1 bao.
Thuốc Ho Lao số 7: Thành-dược ho lao, ho kinh niên, thổ huyết, lao phổi, đau ngực hay là trong khí huyết có trùng lâu. Đã nhiều ông kỹ, ông Phan, bà Thơm, dùng thuốc này mau mau khỏi bệnh. Giá 20\$00 1 thùng.
Thuốc Phòng Hủ số 8: Phòng hủ là một bệnh ghê gớm khó chữa, dùng thuốc này cực kỳ mau khỏi. Giá 30\$00 1 thùng.
Thuốc Đau Tai số 9: Lỗ tai chảy máu, mủ, có mủ nhọt đau nhức, khỏi ngay, mà không cay xót. Giá 2\$00 một hộp.
Thuốc Sốt Rét số 10: Trị hết thủy các chứng sốt rét nước độc, thương hàn... chỉ uống 1 bao là khỏi dứt nọc liệt căn ngay. Giá 3\$00 1 bao.
Thuốc Đông Kinh số 11: Giá 10\$00 1 thùng, uống thuốc này, thể nào cũng k. 100 người không sai 1.
Thuốc Ngoại Da số 12: Thành-dược trị lở ben, lở đôi, ghẻ ngứa; chốc chày, chỉ hai lần bôi là khỏi ngay, mà không cay xót. Giá 2\$00 1 bao.
Mười hai phương thuốc được, linh nghiệm thần diệu vô cùng. Nếu bệnh đã lâu, đau nhức mệt mỏi thì nên uống thêm Tiểu-Từ-Sơn xin các bác kỹ sư, và sau khi khỏi bệnh, và chóng khỏe mạnh bao nhiêu. Các ngài nên vì tình đồng loại, cứu bệnh cứu người, mà mua thuốc này gửi ngay cho người.
ĐẠI BẢO-ĐƯỜNG 22 rue des Médicaments à HANOI
Mua những phương thuốc được đó mà đáng, đủ mà khỏe mạnh, thì còn ăn được vào tu tăng sức. Gửi thuốc theo lời giao ngân lãnh hóa cũng được.

CÁI NÚT CHAI
(TRÌNH-THAM TIỂU-THUYẾT)
Tác giả: MAURICE LERLANG.
Số 53
Ông truyền thanh xuống, ông này lại nói với bà Met gì:
« Bà đừng ngại. Người ấy kin đáo lắm. Nguyễn tham tử, anh ta đã giúp cho tôi được nhiều việc, mới việc là theo do bà trong lúc bà theo do tôi. Trong khi bà đang tới đến đây, anh ta không theo do bà nữa là vì còn có việc khác cần hơn. Gia đình anh ta... »
Ông này nói xong bà mới cười, mới cười nói, nói xong bà nói, nói xong bà nói, nói xong bà nói.
Ngày thứ năm. Mông (t) là. Bà ông kia đi lảng các khách sạn.
Ngày thứ sáu. Bà ông kia đi tìm ở Tuyết bị, Cáp ay, Cáp mỹ tính. Ông Đông bích gọi tôi bằng máng nói, báo người đời để danh bà Met

là chỉ thuật những chuyện có quan hệ đến bà mà thôi.
Già-cốp rất trong tài do ra một quyển vở con, đó ra đọc như đọc một tờ báo cáo:
« Tôi thứ tư. Bấy giờ mười tám phút. Tại ga Lự-ông. Tôi đợi hai ông Văn tha và Bán nhu. Hai ông ấy càng đến, với một người nữa mà tôi không biết, nhưng tôi đoán chắc là ông giáo sư Ni còn. Tôi thấy bộ áo quần và cái mũ của một người làm ở ở xe hỏa, hết 10\$. Tôi đi thẳng lại trước mặt bà ông ấy, nói có một bà cộ tôi nói lại rằng « người ta đi về Mông cạt là ». Tôi gọi máng nói về khách sạn Phan rằng lãnh báo người đời ở đó xem chừng hoặc nếu cần thì đem những thơ từ gửi đến cho chủ nó và chủ nó gửi đi lại.
Ngày thứ năm. Mông (t) là. Bà ông kia đi lảng các khách sạn.
Ngày thứ sáu. Bà ông kia đi tìm ở Tuyết bị, Cáp ay, Cáp mỹ tính. Ông Đông bích gọi tôi bằng máng nói, báo người đời để danh bà Met

gi đánh giầy thép cho ba ông kia hện gáp ở Xáng rô mô.
Ngày thứ bảy. Xáng rô mô. Tại chỗ bên xe. Tôi thuê bộ đồ của người gác cổng « công quân các đại sứ ». Bà ông kia đến. Quán tôi. Tôi báo cho biết rằng một người đàn bà, bà Met gì, nói người ta đi thẳng đến ga Lê nô, trả lại khách sạn Công ty năng lượng. Giáo sư Ni còn lưỡng lự, muốn xuống xe. Hai người bạn của ông giữ lại. Xe chạy. May quá. Một giờ sau, tôi mang chiếc xe khác trở về Pháp, dừng lại tại Ni xô, chờ (nh) khác.
Già-cốp xếp vở lại và kết luận:
« Chỉ có chừng ấy. Công chuyện ngày hôm nay tôi mới ghi vào ».
— Già-cốp anh có thể ghi vào ngay bây giờ đi.
« Trưa Ông Đông bích bảo tôi đến giữ hai chỗ ngồi trong chiếc xe hỏa về Ba lê, chuyến xe 2 giờ 48. Rồi tôi đi về Văn lý mỹ, do chuyến xe 12 giờ 58, chuyến ga do xe các khách khách đi về Ba lê. Nếu bà ông Ni còn, Bán nhu, Văn tha có do theo

đường Ni xô mà về Ba lê, thì tôi sẽ đánh giầy thép về số cánh sát lộ giặc rằng Á sinh La bán cùng hai người đi ngang của anh ta ở trong chiếc xe số 3... »
Vừa nói, Đông bích vừa đưa Già-cốp ra cửa. Đông cửa, khóa và gài chốt cần thận rồi quay lại đi đến gần bà Met gì mà nói:
« Còn là rít, bây giờ hãy nghe ta đây... »
Lần này bà Met gì không kháng cự nữa. Đối với một người cừu, tôi giết, mạnh mẽ như vậy, thì có làm gì được? Bà có hy vọng như La bán một ít, nhưng hiện thời La bán đương thì vô vấn ở Ý đại lợi thì còn hy vọng nói gì nữa?
Bấy giờ bà mới biết tại sao bà được đi lên bà gửi đến khách sạn Phở rang lạnh đều không có trả lời. Đông bích ăn hình núp bóng, theo giữ bà, lập mưu làm cho bà cách biệt các bạn chiến đấu của bà và đưa bà giam vào trong bốn bức tường này.
Bà biết sức bà không làm gì được

nội với Đông bích, và bà cần phải nhân nhượng.
Đông bích lập lại lời nói kia một cách vui vẻ lắm:
« Còn là rít, hãy nghe ta đây. Hãy nghe những lời không thể chối lại mà ta sắp nói đây. Nghe cho rõ. Bấy giờ là 12 giờ. 2 giờ 48 là chuyến xe cuối cùng chạy, hãy nghe không? chuyến xe cuối cùng có thể đưa ta về đến Ba lê trong ngày mai, ngày thứ hai, kịp các con mầy. Vậy là 2 giờ 48, ta đi... Ta có nên đi không? — Đi.
— Xe đã sẵn sàng rồi. Mày có cần đi với ta không? — Đi.
— Mày biết phải có điều kiện gì rồi ta mới can thiệp vào, rồi chớ? — Đi.
— Mày bằng lòng chớ? — Được.
— Mày sẽ là vợ ta? — Được.
Bà Met gì trả lời một cách sợ hãi và công, như trong trí cô không hề những lời mình nói... Cho ông

đi... ông của Vinh bá khỏi máy chém cái đó, sau thế nào sẽ hay... Đông bích cười như nước nê:
« Ừ, mầy hứa, hứa mầy lại không được? Đến cái giờ là cứu cho được Vinh bá; cứu được Vinh bá rồi thì thôi, sau khi gì những lời hứa, nghĩ gì đến lão Đông bích này. Không cần những lời hứa suông... phải có thiệt sự, thiệt sự ngay bây giờ đây. »
Rồi lại ngồi gần một bên bà, nói thêm nữa:
« Đưa ta định làm... đưa phải làm... Ta sẽ gư cừu, hãy nói cho đúng, ta sẽ được, không phải được ăn cả Vinh bá đâu, mà hoàn toàn không trong ba bốn tuần. Khi nào bà hẹn gì thành hẳn bà Đông bích, ta mới được ăn cả Vinh bá, ăn sẽ ngọt là giùm ăn. Thế nào ta cũng được ăn. »
— Tôi xin thuận theo lời ông.
(Còn nữa)

